

REGELŐ.

Pesten csötörtökön september 10^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Tengervihar és Byron. *)

(Egy szemtanú után.)

Szél-csend előzi-meg a' vihart — mondják a' tengerészek — 's nekünk elég okunk volt ezen előérzetre ügyelni; mert a' langy fuvattal dél-nyugotról lengedező szél következő reggel rögtön megfordult, és a' szélrózsa átelleni vonalirányában alácsapó erővel fűtt.

Mi összekapkodtuk vitorláinkat, 's mindent nyitltá tettünk; a' hajó kapitánya 's vele F....n kapitán úgy nyilatkoztak, hogy nekünk egy heves „Levantés“-t **) kellend kiállnunk; 's így minden erőnket oda irányoztuk, hogy a' kinyuló földnyelvet áthajózzuk, és San Fiorenzo öbölbe érhesünk. — De hijába; egész napunk csupa kalandozásban és szél elleni forgásban sikertelen vészett-el.

Most a' tengerkór minden férfiaink 's asszonyainkat fenékegrendákra nyomá-le. — P.... gróf, Denzell ur és a' szeretetre méltó árva St. F.... le voltak általa nyomatva; mindnyájan ágyukat őrzék. A' nap fenyegetve hunyt-le, 's a' még nyugotibbá fajultt szél legnagyobb szerencsétlenségre minket a' parthoz hajtott. A' jeles Falconer elérhetlen költeményében Maró hangművészetét ohajtja magának, hogy felkölthesse az érzelmek összegét, 's hasonlíthatlan dalsorokban zenghesse a' tengerpart fenyegető borzalmát, mely egy kegyetlen sors kérlelhetlen szigorát ismerteté-meg vele.

Mi is e' borzalmat tapasztalni voltunk rendeltetvék; vitorláinkat csekély yardnyi szélességre kicsinyítők, 's arboctzáinkat csaknem a' fedélzetig leeresztők. Az ég a' folyvásti villámlások alatt egy tüztengerhez hasonlított; a' fejünk felett eldörgött mennykövek hajónkat szétrombolni és a' hullámokba, melyek hajónk felett ellenállhatlan erővel csapkodtak, minket eltemetni látszának. A' lord kapitán F....n, dr. Peto és S.... Percy a' fedélzeten ma-

*) Töredék a' „narrative of Lord Byrons Voyage to Sicily Corsica and Sardinia in the year 1821“ után.

**) Levante felől jövő szélvész.

radtak; a' lyukak a' társaság más része felett, mely alatt volt, becsináltattak; egy rémitő hullám elragadta a' csolnakot, mely a' hajó csillagára volt felfüggesztve, és széttörte a' rakládákat a' hátfedélzetén. Miután a' matrózok szíverősítő által megújultak, mindnyájan az álgúkhöz láttak, hogy ezeket saját biztosításunkra a' tengerbe hányják. A' kötelek, melyek a' hosszú csolnakot tarták, megoldattak, 's ez ohajtásunkra csak hamar a' partra mosatott; hasonló sorsra jutott két tehenünk, két kecskénk 's egy lovunk; a' többiek a' hajó terén tartozkodtak; 's így szabaditva lettek. Mindkét nagy horgony le metszetett a' mellékoldalról, 's így a' hajó nehézsúlyától megszabaditva könnyebben tánczolt a' félelmes hullámokon. 's új reményeket fuvalt belénk. Még egyszer tért a' legénység a' hátfedélzetre, magát szeszes itallal erősítendő. Egy világot vettünk észre tisztán a' setét felhőkön keresztül, mely egy hegylakónak gúnyhójából tünt szemünkbe gyengén pislogva a' viharon át, 's a' matrózok azt igazi olasz babonassággal szent Péter őrtüzeinek nyilváníták, mely nekünk sirba világít. Csaknem mindnyájan hajlandók voltunk hinni, hogy az nem jót jelent, miután kapitán Benson minket értesített, hogy ezen a' vidéken lámpatorony nem található, 's hogy igen közel kell lennünk a' parthoz, mivel olly tisztán látjuk a' világot. Csak hamar szemünkbe tüntek a' nagy hegyek, 's boldogoknak tartottuk volna magunkat, ha India legdrágább kincseivel egy biztos nyughelyet vásárolhattunk volna azon kopár parton.

Benson kapitán, ki szorongva szemlélődék, előre tudósított minket, a' nélkül azonban, hogy a' legénység hallotta volna, hogy ő velünk egyenes irányban hullámtorlatot vett észre, 's hogy nincs reménye kikerülésének lehetőségéhez. F . . . n kapitán ugyan e' véleményben volt.

„Am legyen! mindnyájan halálra születünk: én sajnálattal hallok-meg ugyan, de bizonynyal nem félve“ — mondá lord Byron. — Peto dr. térdelve mondá - el olvasóját, 's ahitattal csókolá a' fészületet.

S . . . Percy, ki szabad szelleműségét előbb éppen nem titkolá, 's kiről véltük, hogy semmi veszély sem törhetné-meg bátorságát minden állhatatosságát most elveszteni látszott; a' közel halál borzalmai őt sirni kényteték, mint gyermeket. Neveket, melyeket máskor legfeljebb gúnytárgyul hozott elő, most könyörgve említett a' komoly ima lágy hangjain, 's esdeklé azon lény segédét, kinek létét tagadni még előbb annyira versengett.

A' minket környező borzalom-jelenetek rémitőbbek voltak, mint sem azt emberi teremtmény remegés nélkül nézhetne volna. Nem hasz-

náltak most az ó világ szent árnyainak böles tanitmányai; hiába biztattak ezek minket, hogy még a' halál vonaglataiban is vig mosolylyal leheljük - ki utósó lélekzetünket; maga Zeno 's Epictet is megborzadtak volna ez iszonyú örvénynyilás láttára.

Most az egész hajónép előtt láthatóvá lett a' hullámtorlat; a' lord tanácslá a' matrózoknak, hogy magukat az árboczfákhoz kössék, mit megis tettek. F. . . n és Benson kapitánok kormányhoz léptek; a' lord a' hajószobába ment alá, hol a' félelem mindenkit jobban megmerevített, mint sem a' veszélyt észre vennék. A' lord fáradozásainak sem sikerült egyetlen egyént is a' hajó fölére vinni; ekkor illatos palaczkot tartva kezében, ismét a' fedélre lépett, leült, 's azt maga mellé helyezé. B. nem sokára kérdé: „van-e még remény a' szabadulásra?“ — „Legkevésb sem“ — kapá válaszul. — „Igy hát — folytatá felállva — mindenkinek kötelessége éltének mellyet Isten adott, megtartása felől gondoskodni. Ezért javaslom mindnyájatoknak, vetkezzetek-le. Az uszás ugyan nem sok segédet nyujt illy hullámcsapódásnál; de valamint a' gyermekek hosszú rivás után lankadtan merülnek nyugalomba: úgy mi is az erőködés által kifárasztva, annál könnyebben halunk, Isten segédével majdan örök nyugalmat lelendők.

(Vége következik.)

ÉLETTÖRTÉNET.

K é p t á r.

Murat Carolina.

(Vége.)

Csudaszép volt Carolina ama tavaszi reggelen 1804-ben, midőn a' nemes Hortensiával St. Clouból visszajöve Villogó szemekkel, égő arczczal rohant szalonjába, 's örvendve kiáltozá: „accordé, accordé!“ — Achill és Laetitia elébe repülván reá kapaszkodtak; legifjabb gyermeke ápolónéjának karjairól mosolygott feléje. — Murat Joachim holt halaványan, de szeliden nézett égő szemei közé; — most lehetlen volt őt nem szeretni; — most könyörgött kegyelmet egy vendéiért. — Hortensia is felhevült, 's mélyen meg volt indulva. Még látom őt nagy kék nedves szemeivel, keserv-szelid mosolyával, ki mint egy gyászoló angyal, kinek magának is vigasztalásra volt szüksége, még is másokat vigasztal — lebegé őket körül. — Hortensia nem volt szép anyjához hasonló, mint Eugen; de ielkeik egy neműek voltak. — Ő is könyörgött Josephinával e' martiusi éjen azon kedvesnek életeért; mély fájdalommal emlékezett a' hűség ama tizenkét áldozatára, mellyeknek a' Greve-piaczon

el kelle vérzeniek. — Carolina sokkal tüzesebb volt, mint sem mászt gondolt volna azon kívül, mi keblét feszíté. — Az ifjú kedves Lajolaisnak elragadtatása. kívül ő a' császár lábaihoz borult, érzékeny kérése, egybe olvasztva Caroline és Hortensiaéval, megszabadíták az atyát, 's megtölték szívét áradozó örömmel. — Most kellett a' fogolynak közel szabadságáról hirt hallani; most karolá örömtől sirva és áldva kedves gyermekét.

Harmat-csepp volt ez a' szédültség poharában, melly ajkaik előtt fellocsant. O mily másképp' volt azon öröm-időkben, midőn a' nővérek élénk vígán, gyermeki örömmel a' rue victoire-i magánylak ékes termei ablakait felszakították, hogy az első consult vagy Muratot lóra ülni lássák, és a' szép franczia hont, mellyet a' fiatal tábornok kezei közt forgatott, kíváncsian nézegették, mint egy nyalánsággal teljes szelenczét, mellyből nyalakodni lehetett. — Nehezen boszulta-meg a' sors e' féktelenségét a' gyermeki tévelygéseknek — Elvette rózsa-leveleiket, mellyeken tanyázva hőmpölyögtek, 's felragadta őket arany bárson drágagyöngyös ülvényekre, mellyek vér és holt testeken nyugodtak, szorosan környezve néma eltakartt rémekről. — A' földhátan, mellyen a' császár uralkodott, csak hamar nem volt térecske, melly a' Napoleonidák hamvaikat befogadhatná. — Bele olvadva vérrel fescskendezett 's pompától fénylett tagjába azon nagy jaj-láncznak, melly XVI. Lajos kivégeztetésével kovácsoltatott, 's innen láncz-szemeit a' következő nemzedékeken láttatlanul terjeszté-ki; — nem tudtak a' fiatal nők semmit a' mulandóságról; a' jövőnek rémeit nem látták a' tömjénfüstű felhő és a' vakító fénytől környezve. De egy benső kedvtelenség hatalmaskodott lassan lassan a' földi nagyság óráin; nagyobb hévvel nyultak magasb nagyság után, és ez csillapítottan maradt. — Naponnan új meg új csillagai a' nagyság és hatalomnak repültek a' főkre, mellyeket most koronák fődtek, vérengző háborúk zivatarjai emelkedtek, 's idegen nemű elemeiket vonták körükbe azoknak, kik hajdan vidámon mozogtak.

Lerombolva, elfonyadva mint száraz levelek földön, mellyeket el kell takarítani, — állt a' csuda-napok varázsa. — Béke látszott lenni a' földön — a' láva-tűz-tenger, melly a' világot előnté, megapadt. — Minden merően állt, de nem erősen. — A' fénynyel halmozott császári várakból lassudan hangzott, — mint sohaj lehelet a' visszatásított hűség; a' szellemi szem egyik szép nép-reményt másik után látta halványan 's hervadva az arany kapukon keresztül tántorogni. — A' közönséges hangulat kételkedő, elzárt, mogorva, gyanakodó volt. — Egyesek szerencsétlenséget jósoltak; mindnyájan érezték, hogy jelen van. — Tréfás jövőndölők nevetve jósoltak, 's a' jóslat jajos könyűk közt tölt-be

II.

Hollin Maria.

A' fanatizmus ragálya, a' boszorkány-üldözés Nördlingenbe is beütött; a' pörök jövedelmesek voltak, 's Pheringer polgármester vakhitúsége olaj a' tüzre. Kevés idő alatt harminczkét becsületes polgárnő lépett az irtózatos máglyára. — Ártatlanságuk világos volt, 's e' szép melléknevet méltán érdemlék; — megindítólag bizonyították-be ártatlanságukat; minden meg volt lepve 's bámult, hogy' lehet őket vádolni. — De az ismételt rettenetes kinzópád vallomásokat csikart-ki belőlek, vallomásokat, mellyeket bíráik adtak szájukba. — Mit használt a' szegény nőknek, midőn mondták, hogy a' kinpad sajtolá vallomásaikat? — Uj kinok használtattak, uj vallomások csikartattak, 's az áldozat veszve volt.

Mindnyája között e' szerencsétleneknek bizonyos L e m p R e b e k a érdemli a' legmélyebb sajnálatot; egy pénztárnok 's miveltt férfinak neje, érdemtelen házi asszony, jó anya, 's tisztelt mindenkitől. Az okos férjnek bölcs előterjesztései, a' gyermekek rimázkodásaik, a' szomszédok, ismerőseknek bizonyítványaik mit sem használtak. A' szerencsétlennek a' kinzópád minden fájdalmát, 's végre a' tűz-halálát meg kellett izlelni.

De ez irtózatos üldözések egyetlen hősnő állhatosságával váratlan véget értek. — Ugy látszott, a' nőnem felének kellett Nördlingenben tűz által kivégeztetni. — A' befogottak közül egy mindig vallott tiz másra; mert vallania kellett — az ítélőszéknek azon elve szerint, hogy ha három egyre vall, ez is befogattassék. A' börtönök megteltek nőekkel, 's már zavarba is jutottak a' fogház szűke miatt. — Nem csak szegény, hanem gazdag előkelő asszonyságok fogattak-el, kikből vallomások sajtolattak, mellyek számtalan családra a' legmélyebb gyászt borították. — Ekkor tűnt-fel nemének egy hőse, ki az ötven hat kin közül, mellyek a' legkikeresettebb kegyetlenséggel használtattak rajta, egy alatt sem hajlott-meg. Nem veszté állhatosságát, — 's mind végig lélekjelenléttel esküvék ártatlansága fölött — E' nő Hollin Maria volt, korona vendéglőné Nördlingenben, ulmi születésű. A' hüvelk és lábsajtó, melly a' legirgalmatlanabbul használtatott, a' pad és kötelek, mellyek őt tizennégy egymás utáni kihallgatáskor nyolczszor irtózatosan összekínzák, nem bírhaták őt azon vallomásra, melly szájába adatott, 's mellyre nézve egészen ártatlan volt. — A' hóhérok kegyetlensége megtört e' nő hősségén. — A' bírák, kiknek vallomás, bün-elismerés kellett, dühösködtek. — Ekkor szállal-meg L u t z superintendens, ki már eddig is, csakhogy csekély sikerrel, protestált az egyház nevében e' kivégzések ellen, 's most erős szívvél, bátor lé-

lekkel, határozottan lépett-fel a' szerencsétlen ulmi nő mellett. A' közvélemény pártolta, segítette őt; a' nép zúgott; a' birák nem merék a' kínzást ismételni. — Végre Ulm városa is visszakívánta leányát, 's Hollin Maria szabad lön, és Nördlingenben a' boszorkányok nem üldöztettek többé.

Pólya Endre.

KÜLÖNFELE.

A' rózsza története.

(Vége)

Régi szokás szerint Auvergne, Anjou, Tours és Main-ben a' nemes származatú szülő csupán egy rózsakalapot vagy rózsaföveget adott leányainak mátkatulul.

II-ik Jakab, skót király, Sir Scott Walternak azon kötelezéssel engedé-át a' branksome-i baróságot, hogy évenként egy vörös rózsza-adót fizessen tőle.

A' feudalistörvény (Droits seigneuriaux) hajdani adói közt nagy mennyiségű rózsza is foglaltatik, hogy a' nagyságos ur képes legyen elegendő rózsavizet készíteni.

Az ismeretes rózsasünnepet, mellynél a' helybeli legfedhetlenebb erkölcsű leány, erénye jutalmul, egy rózsával 's 25 livre-rel ajándékoztaték-meg, sz. Medard, noyoni püspök és Salency ura alapítá.

Midőn I-ső Károly, angol király, vérpadra vezetették, a' sokaságon egy fiatal hölgy küzdé magát keresztül, ki nem tudván, miképpen adja másképp' a' királynak tudtára irántai részvétét, egy rózsát tépett-le kebléről, 's azt minden szó nélkül a' királynak nyújtá.

Midőn Galiczin hercegné Hoton érsektől áldást kért, ez egy rózsát adott neki.

A' titkos ítélőszék bárdjain egy gyilok 's rózsabokrétát tartó lovag volt leképelve. Valahányszor rózsát pillanta-meg e' rémitő törvényszék tagja, ajkaihoz és szívéhez tartozék azt nyomni.

Luther Márton rózsát hornyoltatott pecsétnyomójára.

A' roxburgi parkban azon helyen, hol II-ik Jakab skót király meghalt, rózsabokor áll.

A' tunguzok rózsaszirmokból készítik egyik kedvencz-italukat.

Midőn sz. Iván napján tanácsbeli választásra gyűlnek össze a' solothurni polgárok, mindenik rózsát tart kezében; innen e' gyülekezet régente rózsakertnek nevezeték.

Cagliari rózsájának Sardiniában három jelelt névsora neveztetik, mellyek közül egynek azonnal választatni kell, mihelyest valamely városi tanácsnok meghal.

Szent Jagóban (Chili), ha valamely idegen először megy valamely házhoz, ennek minden némbertagja rózsát nyújt, annak bizonyítására, hogy látogatása örömeikre van.

Provins-ben ezelőtt évenként egy rózsakirályt (roi des Rosiers) választának a' kertészek. Uralkodása egy évig tartott. Vecsernye alatt, a' „Magnificat“-kor trónra emelteték. Midőn pedig e' szavak: „deposuit potentes de sede, et exaltavit humiles“ harsantak-meg, minden szövétnek, rózsakorona, füzér 's királyi ék eltűnt a' letett fejdelem elől, 's az új uralkodó lábaihoz rakatott.

Rózsza tündöklék a rhodosi, rodai (spanyol országban) és a III-ik Edward által 1347-től 1377-ig veretett rosenobleken.

Don Pedro, brazíliai császár, a leuchtenbergi hercegnővel eljegyzése emlékére, urak és dámák részére, rózsza-rendet alapított.

K. I.

A feltámadott. Mintegy hat hónap előtt a dús Clodomir Frenois kereskedő, Mórícz szigeten, tulajdon lakában halva, s borzasztóan megcsontva találtaték. Holt teteme a padozaton feküdt; areza egy lövés által teljesen ismeretlenné lön, mellette egy pisztolyt találtak, asztalán pedig illy talmú irat feküdt: „Én tönkre juték; — egy tolvaj 25.000 font sterlingemet rablá-el; nem maradt tehát egyéb számomra szégyennél, s ezt nem tűrhetem. Nőmnek meghagyom; hogy vagyonom fenmaradtott öszvegét hitelezőinknek engedje-át, s kérem az Istent, barátimat és ellenségeimet, engedjék meg haláloamat. Még egy percz, s én az örök létbe költözém. Clodomir Frenois.“ A levertség közös volt, s mindenki sajnálá a köztiszteletben állott férfit. Özvegye néhány hétnél tovább nem bírhatá fájdalmát, s elhatározá magát teljességgel Istennek szentelni. Ő a bünhődök kolostorába zárkozáék, s a hagymány elrendelését boldogult férjének unoka-öcsésére bizá. Utánnymozások kipuhatólák, hogy a rablás bizonyos John Moon nevű férfi eltüntével üt össze, ki ez előtt Frenois házánál dolgozott; de kevés idővel azután ugyan azon szigeten ismét megjelent, elvándorlása okaul adván ura által francia országba küldetését. Ezzel meglegedének, s a dolog hamar feledségbe ment. Kevéssel ez előtt Burnett Villiam, az elhalt Frenois legnagyobb hitelezője, ajtaján kopogott valaki; bevezetteték s a kereskedő az idegenben szörnyedve adósát ismeré-meg, kit egy évvel ez előtt halva s csontkítva látott, s eltemettetésénél is jelen volt. Beszédük tárgya nem tudaték, de Burnett kevés az után az ítélő szék elébe ment, s más napon, midőn John Moon kertjének pálmái alatt egy czirkasszi nővel, kit kevés az előtt vásárlott, theáját szörpölné, elfogatott, s börtönbe viteték. Nem sokára az után az ítélő szék előtt megjelent a néhai Clodomir Frenoisnál elkövetett rablásról vádoltatva; de ő egy olly férfi bátorságával mosolygott, kinek a félsére nines oka; ártatlanságára hivatkozáék s elítéltetését lehetlennek nyilvánítá, egy tanú sem léphetvén-fel ellene. Az elnök intett, s egy ajtó nyílt-meg, és az öngyilkos Clodomir Frenois lépett-be. A jelen voltak hajszálai ég felé meredtek, s a némberek szétfutottak. John Moon térdre esék, megvallá bűntétét; de védője a félelem által kiesikart vallomást erőtlennek állítá. „Előbb megkellene tudni — mondá — ki legyen az állítólag feltámadott Clodomir Frenois.“ Ez szóba vágván mondá: „midőn én a tolvajságot észre vevém, melyet a vádlott elkövetett, ő már megszökött és minden próba őt elfoghatni sikertelen volt. Ezen okból elhatározám éltém kivégzését, szégyenemet elhárítandó. Esti hét óra volt; én az asztalomon találtatott levelkét írák, s pisztolyomat felhuzám. Rövid ima után a löcső nyílását szájjamba irányzám, s ujamat a fegyver ravaszára alkalmaztam, midőn — ajtómon kopogást hallék. Én pisztolyomat eldugván, az ajtót megnyitám. Egy férfi állott előttem, kiben a sirásóra ismerék; vállán egy holt testet emelt, melly unoka-öcsém, az orvos, számára volt rendelve; mert a törvényszék tudhatja, mi gyérek itt a bonczolásra szánt holt tetemek. Elejénte nem vala honn-létem előtte kedves; sürgetőleg esdeklett, hogy a dolgot elhallgatnám, különben életmódjától megfosztatik. Erre egy eszme keletkezék agyamban. Néhány aranyat nyomtam kezébe, s a holt testet enmagam szobámba vivém. Hasonló nagysága s barna

haja volt, mint nekem. — Ti mulandó maradványok! — mondtam magamban, mialatt keresztet veték — engedjetekek meg, ha megcsonkítottak. Ez hús család végbukásától megmentéseért történik. Ha sikerül, úgy családod enyém legyen! (Egy szegény halász tetemei valának, melyeket háznépe szorultságból adott-el.) — Most levetközém, 's ruháimat a' holtra adám; azután pisztolyomat arczára irányzám, mely számomra készült; kilöttem, 's a' golyó azt szétrombolá; őt megismerni lehetlen volt. Midőn ez megtörtént, egyszerű ruhába öltöztem, barkómat és szemöldeimet levevém, 's reggel egy francia hajón valék, mely a' száraz felé készült vitorlázni. Mit előre láték, megtörtént; méltatlan társam, miután haláloamat megtudá, a' szigetre visszatért; ez alatt én Parisban kipuhatólám, hova tevé-le pénzemem. Így sikerült hitelezőimet kielégíthetni; és így ismét becsületben élni! — A' törvény John Moont örökös fogságra kárhóztatá.

Kolbász - méreg. Hogy a' régi avasult kolbászokban romlott savanyanyag, sőt egy neme a' méregnek (kolbázméreg) találta, legujabban következő esemény bizonyítja, melyet dr. Koppin orvosi gyakorlatának nevezetességeiben közöl. — Egy ünnepélyes alkalomkor, hol 34 személy gyűlt-össze, az ételek sorában egy túl zsíros kolbász is feladatott, melyből mindenki evett, de csak keveset, mivel szaga 's íze kellemetlenül hatott érzékeikre, és barna mooskos színe a' szemet kevésbé ingerlé. Mindnyájan betegekké lettek, 2—4 hétig fej-elfogultságról, szédelgésről, kábultságról 's homlokuk alatti fájdalomról panaszkodván; némelyek közülök szemgyengeségbe estek, 's ketten néhány napra meg is vakultak. Másokra halál-sápadtság, 's arczdaganat jöve; egyebek tetemes gyomorgöresöt, mell- és lélekzet-szorongást, ismét mások hasragást hányással, vizeleti nehézségeket, dugulást 's majdnem mindnyájan szerföltötti szomját, száraz 's igen elnehezült nyelvet, aszott külbőrt és leirhatlan dermedést nyerének. Némelyek betegségük alatt felette megsoványultak, hosszabb ideig érzéketlenek lettek, 's tagjaikban elhalt merevedtség és szilárd gyengeség uralkodék; néhányan betegségük végén csupán kéz- és láb-ujjak közötti viszketegről panaszkodtak. Egy szoptató megbetegülése után a' csecsemő semmiképp' sem akará elfogadni a' tejet, mely gyorsan kiapadt. Egy koros férő, ki évek óta szédülésben szenvedett az átélte betegség után, bajában sokkal megkönnyebbült. Megjegyzendő még, hogy két viselős nember, kik nem kevésbbé a' többinél ezen ártalmas ételben részesültek, éppen nem betegültek meg, hanem csak rövid ideig gyomor-nehézségeket éreztek.

Elszántság mindig jó. E' régi szép mondat egy *i lakóban nem rég beteljesedett; ki nyarunk egyik leghőbb napjaiban, midőn a' munka olly keserű, az elszórttság pedig olly édes, horoggal a' szabadba indult. Utja őt a' folyam hosszában egy erdő tövében fekvő faluig vivé. Itt megveté horgát, de hiában, semmi halacska, pisztráng pedig még kevésbbé jött horgára. A' remény, a' fogandó halak árából egy poharat ürithetni, mindinkább enyészvén előtte, hoszonkodva horgát egy átúszó lúdesapatba veté, 's egyet közülök magához huzván, gyorsan nyakát szegé, és silány öltönye alá burkolá. De tűzpróbája után elfogatott, 's a' bíró elébe idéztetvén tolvajságról vádatlatott. Bárki is elvesztendő e' körülményekben bátorságát; ő koránsem; nyugalmas maradt és felsőbbségének a' nyomos tekintettel feladott kérdésre: valljon a' ludat valóban ellopá-e? csendesen felelt: „nem, én a' libát horoggal fogám, a' halászat pedig nem tilos.“ Erre a' bíró zavarba jött és végzést nem hozhatván, a' jövő reggelre halaszta a' nyomozást, és az esküdt bírákkal a' tárgy felett értekezék, valljon ludat lehet-e halászni, vagy sem. De egyike az esküdtteknek természet-ismerettel bírván megmutatá, hogy a' lúd szintén olly vízi állat levén mint a' hal, következésképen halászható. Erre a' vádlott csupán a' lúdtól fosztaték meg, és szabadon bocsájtatott a' nélkül, hogy esin-halászata további kellemetlenséget szerzett volna neki.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
Műri utszá 612.